

toewensching
paden der uit-

H. DE JONG.

e gegevens).
bekende" heeft

ontroert u de
ten 400. — ze
den tijd na
een woedende
l, en er geen
ding van het

verklaart zich
ig, volkomen
en predikant,
naar, dog hij
gejaagd, ont-
r weggejaagd,
t gevolg van."

niet, want zij
is eisch, gelijk
ellende, nog

(regters).
heden voor
le mijne mid-
den gevonden
ten laste ge-
de te duiden
le meer daar
erd heeft dat
afwezendheid
middelen van
erzelve, eenige
raken van de

e den 11 Juni
in de Werken
as beveelt in
menschelijke
misdadig ben,
k, dan waren
was het de

u zulk eenen
geenen dage
verschijnende,

ters
enaar
BURG V.D.M.

K. B.

nderteekeningen
schrijftje dat in
lenking van de
e van De Jonge
te Almkerk
te 's-Hertogen-
(S).
de gegevens uit
met Janssen in
en.

RKEN

gedeelte van
lat o.a. te be-
heure van De
veet, dat De
lling van een
indifferente

n is nu ge-
geld, dat hier
leg! Waarbij
jk, over deze
ij handhaven
Geen enkele

zugd te trek-
maar ook in
r weinig heil
wachten is,
geschiedt ge-

in ons werk
van koers"

] de gelegen-
komen. Het
det als juist,
om het con-
heid grooter
rinnering te
gdbonden dit
terboven, uit

het contact
e jongens en
rtijen te ver-

grooten, vraagt dit dikwijls van beide kanten arheid
en belangstelling. Dit „schijnt" in dit geval toch wel
heél moeilijk, vooral omdat we den kring van de kerk
niet te begrensd willen nemen.

De Predikanten!
Velen zijn overbelast met arbeid en toch — vragen
wij van hen belangstelling voor het jeugdwerk, voor-
al van hen, die meer arbeiden aan de vorming van onze
a.a. predikanten.

De Predikanten!
De plaats van onze vrouwen en meisjes is niet in de
ouderlingen- of diakenenbank, maar we weten heel
goed, dat de taak van de kerk zich steeds uitbreidt.
Dat wil ook zeggen, dat de predikanten, ouderlingen,
diakenen meer werk krijgen. Op Zondag gaat de ge-
meente rustig naar de kerk, maar wat een geestelijke
inspanning, studie, tijd heeft het den Ds gekost, voor
zijn gemeente goed voor te gaan.

Dan de catechisatie, huisbezoek, vergaderingen en
— de tijd tot studie, die noodig is om niet buiten de
vraagstukken van onzen tijd te blijven staan.

„Is maar 'n enkele greep!"
Die uitbreiding geeft ook aan de ouderlingen, en de
diakenen, wanneer zij „ambtsdragers" zijn, veel meer
arbeid.

En — toch vragen wij van den predikant en de
kerkeradaleden steun voor onzen arbeid.

Wanneer wij terug zien in ons bondsleven, dan mo-
gen wij allereerst God danken voor de groote zegenin-
gen, die wij van de kerk hebben ontvangen. Zijn onze
jeugdbonden in principe niet te danken aan den in-
vloed van de kerk!

Kerk en jeugd.
„De kerk op hare plaats in het leven en de jong-
ling in dit verband op zijn plaats, door God hem
gegeven: dat was en is de Bondsdeed."

Niet wij zelf kozen ons, maar God wees ons den
weg. Uit gehoorzaamheid zou de Jongelingsver-
eeniging zijn, niet naar Methodistische dwaling een
bekeeringsinstituut, even weinig als zij thans kan
zijn een vredesinstituut, maar een opvoedings-insti-
tuut. Tot hulp en onder de leiding, ook van gezin
en kerk."

Deze woorden sprak de heer Zijlstra als voorzitter
van den J. Bond op den veertigsten Bondsdag te 's Gra-
venhage 1928 en onze Meisjesbond heeft in 1918 in
dezelde lijn gesproken.

Hierin is onder ons geen verandering gekomen. Doch
nu in onzen tijd de geesten van de anti-christelijke
stroomingen de kerk bedreigen, dus ook hierin de
jeugd, stellen we de vraag: „Moet het meeleven tus-
schen de kerk en de jeugd niet versterkt worden?"

Nu kan dat „meeleven" in verschillende vormen
worden opgevat.

Op vele plaatsen is het nog zoo met ons jeugdwerk,
dat aan den predikant het verzoek wordt gedaan, of
hij op 'n jaarvergadering 'n kort woord wil zeggen.
Verder ontvangen de Ver. een- of tweemaal bezoek van
den kerkeraad. Daar zijn we dankbaar voor. Maar als
ge vraagt, of dit voldoende is, dan moeten we hierop
„neen" antwoorden. De praktijk laat in vele gevallen
zien, dat het schadelijk werkt op onze jongens en
meisjes, indien er niet meer contact is.

Dit wil in 't geheel niet zeggen, dat we er op aan
zouden willen dringen, dat het bezoek van den predi-
kant of ouderling vermenigvuldigd moet worden. Dat
zou het werk van beide partijen schaden! We denken
weer aan „overbelasting". Daarom geen onnoodige
werkvermeerdering! Alleen — in den geest van ons
schrijven meewerken, dan bereiken we al veel.

Enkele weken geleden was ik in 'n vergadering van
onze meisjes in een van de groote steden. Onze propa-
gandaweek moest worden gehouden. Op m'n vraag of
er nog al belangstelling en medewerking was voor dit
werk van de predikanten, antwoordde een van de meis-
jes: „Ach, de belangstelling moet altijd van onzen
kant komen. Er wordt nooit eens van de andere zijde
vuur ontstoken, dat ons verwarmt".

Zoo moet het niet zijn.
De jongens en meisjes moeten niet altijd „vragen",
maar de kerk moet hierin haar roeping verstaan, dat
zij de jeugd mede activeert, niet het enthousiasme
dooft, maar aanvuurt tot verdere ontplooiing.

Dat kan op zulke eenvoudige wijze.
Dat kost zoo weinig tijd en inspanning.
Mag ik 'n enkel voorbeeld hiervan geven?

Wanneer de jeugdverenigingen haar jaarvergade-
ring houden, wordt er dan 's Zondags in de gemeente
door den predikant wel eens 'n zegen hierover ge-
vraagd? Wijst hij er dan op, dat de jeugd hierbij nog
zoo veel leiding noodig heeft, vraagt hij of God de jon-
gens en meisjes wil helpen, opdat zoo'n vreugdeavond
is tot eer van God?

Wanneer zoo'n avond hier niet aan beantwoordt (we
weten allen hoe gemakkelijk dit kan gebeuren) wordt
dit zwakke punt met de leden besproken door
iemand, die hierin onze jonge menschen begrijpt en
op de hoogte is van het doel van ons werk.

'n Ander punt!

Wanneer het tegen onze Bondsdagen gaat, denken
de predikanten er dan aan, om dit werk ook 'n keer
'n plaats in hun gebed te geven? En — wat staat hier-
over in onze Kerkbode's? Ons Gereformeerde volk
moet er nog meer op gewezen worden, dat er op zulke
dagen 'n stuk jeugdleven zich ontwikkelt, dat van de
grootste betekenis is.

Wanneer de jongens en meisjes er op uittrekken,
om propaganda te voeren, doch dikwijls na moeiza-
men arbeid weinig resultaat hebben, om de leden te
winnen, die bij ons behooren, waar vinden zij dan steun
in de gemeente? Och, er zijn veel predikanten, die door
hun medewerking hen weer moed inblazen, doch hier
is toch nog heel wat schade in te halen!

Kom maar eens in de steden en dorpen waar „aan-
vuring" plaats heeft! Vol blijdschap heb ik dikwijls
onze meisjes hooren zeggen: „Ja, maar aan Dominé,
daar hebben we 'n reuze-steun aan. Hij werkt in alles
met ons mee!"

Het is om God te danken. Als de jeugd op die ma-
nier kan spreken. Er wordt wel eens gezegd, dat de

invloed van den predikant op de jonge menschen niet
groot is, doch dat is niet waar! Luister maar
naar de gesprekken van onze jongens en meisjes als
zij 'n Ds hebben, die door zijn prediking, catechisatie-
onderwijs dicht bij hen staat. Op 'n rond-Hollandsche
manier zeggen ze dan: „'t is een fijne kerel!"

En de jongen of het meisje, dat op dien leeftijd dik-
wijls niet „theologisch" is aangelegd, zal steeds meer-
dere belangstelling gaan toonen voor wat Ds hen
leert.

In dien zin kunnen onze predikanten ook 'n grooten
invloed uitoefenen op ons jeugdwerk. 'k Ben er van
overtuigd, indien we van allen de volle medewerking
hadden, niet alleen de interne kant van onzen arbeid
hierbij zou winnen, doch ons ledental zou met honder-
den stijgen!!

Zien we ons jeugdwerk nu in 't juiste licht, dan
hebben de Besturen van de Jeugdbonden toch niet te
veel gevraagd!

Wanneer Ds Teeuwen in zijn brochure schrijft over
de activeering van het jeugdwerk door onze predi-
kanten, dan zegt hij o.a. dit:

„Desnoods moet de predikant van andere werk-
zaamheden dan maar gedeeltelijk ontlaat worden.
Maar men houde zich aan den stelregel: de jeugd
gaat voor!"

Hiermee kunnen wij niet instemmen. Dan vreezen
we, dat er aan de jeugd 'n plaats wordt toegekend,
die God haar niet heeft gegeven.

'k Gelooft ook niet, dat onze jongens en meisjes zich
zoo op den voorgrond willen geplaatst zien.

Eenige weken geleden werd een van onze jonge
predikanten in 'n groote stad benoemd tot eere-voor-
zitter van de J. V. Hij heeft deze functie met groote
vreugde aanvaard, o.a. omdat hij zag, dat het van
groot belang is, dat deze functie wordt bekleed door
een ambtsdrager der kerk. De kerk vormt nog steeds
de belangrijkste factor in het doel dat de J. V. na-
streeft. (De M. V. moet ook hierin begrepen worden.
M. P.) Terwijl politieke en maatschappelijke organi-
saties opkomen en weer verdwijnen, is de kerk nog
steeds het bolwerk, dat stand houdt tegen de horden
van den antichrist. Spr. hoopte in staat te zijn veel
voor het Geref. Jeugdwerk te kunnen doen en zeide
zijn volle medewerking toe!"

Hitler, Mussolini, Stalin hebben kans gezien om in
enkele jaren de jeugd aan zich te binden. Zulke jeugd-
vorming en jeugdbinding veroordeelen wij. We zien
niet alleen hoe dit zich wrekt op het jeugdleven van
de jongens en meisjes, maar heél het leven wordt uit
het verband gerukt, waarin God het heeft geplaatst.

Doch we zullen allen toestemmen, dat de invloed
van „de geesten dezer eeuw" niet aan onze jeugd voorbij
gaat. De weg om ze op te voeden tot Calvinistische
mannen en vrouwen is niet gemakkelijk. Dit kan alleen
in Gods kracht.

Maar God vraagt van de ouderen, dat zij de jeugd
zullen omvatten, niet alleen laten staan in hun arbeid,
doch hen tegemoet komen om samen in gebondenheid
aan Gods Woord te arbeiden.

Als de jeugd dan in 't geloof zegt:

„Bouwen is de zin van 't leven,
Bouwen aan het komend Rijk
Naar 't bestel in 't Woord gegeven:
Kerk van Christus, veil'ge wijk:
Heer, wil Gij in ons verblijven
Wat die komst verhind'ren zou;
Dat w' Uw vaandelen opsteken
Wéérbaar, tot den dood getrouw".

(A. Wapenaar.)

Dan zal de gemeente hierin zien 'n vervulling van
het lied, wat wijst op den rijkdom van den doop.

„God zal Zijn waarheid nimmer krenken,
„Maar eeuwig Zijn verbond gedenken".

Dat verbond is de rijkdom van de kerk, die zij met
alle kracht zal moeten trachten te behouden. Dat verbond
is ook de rijkdom van ons jeugdwerk. Daarom
slaan wij de handen ineen en werken samen om de
troepen te vormen, die straks moeten staan in „'s Ko-
nings Dienst".

Declaratorium.
Bondsdag van de meisjes te Groningen. M. P.

1) Ik nam een gedeelte op: een mogelijk bezie ik later de
zaak in haar geheel. K. S.

2) Ter voorkoming van misverstand: ds Teeuwen wilde
daaraan niet te kort doen. K. S.

Geachte Redactie,

Nadat ondergeteekende enkele brieven aan de Re-
dactie heeft gezonden, werd hem de gelegenheid ge-
boden een „Ingezonden" in „De Reformatie" te plaatsen,
naar aanleiding van het bericht „Ter Verontschuldiging",
voorkomende in het nummer van 3 November
1939. Hierin werd beweerd, dat het artikel over de
„Camera Obscura" geheel was overgenomen uit het
boek van Carl Scharten: „De Roeping der Kunst".

De juiste toedracht van deze zaak is de volgende.
Ondergeteekende schreef in Juni 1939 voor „De
Reformatie" een artikel over de Camera Obscura. Dit
artikel bestond uit enkele getikte folio vellen. Door
onbekende oorzaak is mijn inleiding op vel no. 1 weg-
gelaten en het geciteerde gedeelte van Carl Scharten's
artikel („De geheimen van de Camera Obscura", voor-
komende in „De Gids" van 1914, deel III), alléén op-
genomen. Schrijver, datum en tijdschrift waren allen
op vel no. 1 vermeld.

Een verzuim van Redactie of drukker is dus de
oorzaak van de onjuiste betichting van plagiaat.

J. H. KRUIZINGA.

Naschrift. We willen inzender, die aandringt,
de gelegenheid tot dit „verweer" niet ontnemen. Over-
tuigen zal hij wel niemand doen. „De Gids"-artikelen
van Scharten zijn later gebundeld in „De Roeping der
Kunst". Inzender erkent zelf, dat zijn copie heel gewoon
begon met vel no. 1. Daarop stond ook de
titel. Hoe kan een titel staan op een vel, dat niet

als vel 1 bedoeld is, hoewel het dan weer wel met het
cijfer 1 genummerd is? Inzender verzekert nu, dat
schrijver, datum en tijdschrift op vel no. 1 vermeld
stonden. Dat moet dan vel 1 min 1 zijn: vel nul mis-
schien? Wat als vel 1 binnenkwam, is in zijn geheel
gezet, en gedrukt. Daar is niets aan veranderd. Proef
is normaal toegezonden, en teruggekomen. Dacht in-
zender bovendien, dat wij een artikel zouden plaatsen
van zoo veel vellen als we geweten hadden, dat het
van a tot z van de hand van een ander was, dan de
man, die zijn naam er onder schreef? Let
wel, er stond niet Scharten, maar Kruizinga onder.
Noch redactie, noch drukker treft een verwijt: van
de copie is héusch geen stukje afgeknipt. Als we ge-
weten hadden, dat het stuk van een ander was, hadden
we aan plaatsing geen moment gedacht. Zelfs de aan-
halings tekens onthaken. Redactie.

Wil ds Teeuwen de principiële vorming
„verdunnen"?

We hoorden verzekeren, dat ds Teeuwen, die over
aard en werkwijze onzer jeugdverenigingen zijn stem
deed hooren, zoo geschreven had, dat het noodig was,
tegenover hem de principiële vorming te handhaven.
Dat verwonderde ons eenigermate: iemand, die juist
de kerken nauwer bij den arbeid der jeugdbonden
wil betrokken zien, kan toch niet wel tegelijkertijd
de principiële vorming willen zien verdwijnen? Het is
daarom hiliijk, dat we ds Teeuwen zelf zich nader
hooren verklaren. Daartoe biedt een artikel van zijn
hand in „Geld. Kh." gelegenheid. We nemen daar vol-
gende gedeelten uit over:

Het is niet waar, dat wij „terwille van de in-
differente jeugd onze vorming begeeren te ver-
dunnen". Zoals deze zinsnede daar staat, is zij al
weer tendentius, evenals het woord „verwateren",
dat in het jeugdrapport schering en inslag is. Wij
begeeren geen water in den principiële wijze te doen.
Maar wij verzetten er ons evenzeer tegen, dat
vooreen zeer breede schare van geref.
jongelui de principiële wijze te kop-
pig geschonken wordt. En dat waarlijk niet
omdat men (hoe men ook lastere) minder prin-
cipeel-gereformeerd zoude zijn. Maar alleen uit
paedagogisch en psychologisch oog-
punt. En daaruit alleen.

Juist degenen, die zich met hart en ziel geven
aan de oplossing van het indifferentievraagstuk, zijn
zij, die al hun krachten inspannen ook voor het
plaatselijke bestaande vereenigingswerk. En het is
een absoluut verkeerde voorstelling deze mannen te
gaan beschouwen als Bondsverraders nummer een,
twee, drie, enz.

En daarom smart het hen zoo, dat het Bonds-
bestuur zoo weinig open staat voor hun inzichten,
dat een broederlijk gesprek zelfs niet eens mo-
gelijk kan zijn. De Bondsvoorzitter klaagt nogal
eens over wantrouwen, dat ons kerkelijk leven ver-
giftigt. Ik heb die klacht leeren verstaan inzonder-
heid toen ik de bespreking las, die op mijn brochure
gevolgd is. En ik zal prof. Groshede altijd dankbaar
zijn, dat hij het onomwonden in „De Heraut" uit-
sprak, dat er voor zulk een wantrouwen geen enkele
reden bestond.

En weer sluit ik mij aan bij de woorden van den
Bondsvoorzitter: al die strijd moet voor-
komen worden. Inderdaad, al die strijd had
kunnen voorkomen worden, als men van meetaan
een opener houding had aangenomen.

Ik begrijp volkomen, dat groote organisaties als
onze Bonden zich niet dadelijk kunnen voegen naar
allerlei stemmen, die hier en daar opgaan. Ik heb
altijd nadrukkelijk betoogd —: heeft men een beter
inzicht, niemand die zoo gaarne zijn meening voor
beter prijs zal geven als ondergeteekende. Maar dat
men met volkomen negatie van concrete voorstellen,
terwijl men N. B. zelf om concrete voorstellen ge-
vraagd heeft, terwijl het aantal leden van den
Bond achteruitstormt en de indifferentie hand over
hand toeneemt, — zijn gang zou gaan en een stok
achter de deur gaat zetten — dat is toch wel heel
erg.

En hier raken wij het zwakke punt in onze jeugd-
organisaties.

Het zwakke punt is: dat er te weinig open-
heid is.

Ik bedoel natuurlijk niet openheid voor allerlei
stemmen en richtingen, die ons principiële leven
schade zouden doen.

Maar er is te weinig welwillendheid en te weinig
openheid voor diegenen, die met de besturen ons
gereformeerde leven van harte liefhebben, al hebben
zij op bepaalde louter organisatorische
vragen een andere visie. Bewijs: dat men dadelijk
begint met iemands principiële zuiverheid in 't ge-
ding te brengen.

En het is juist deze manier van optreden, die
zoo veel schade doet. Die ook vervreemding en ver-
bittering onder broeders van 't zelfde huis in de
hand werkt.

Ik kan niet nagaan, in hoeverre de klacht over te
weinig contact zin heeft, en gegrond is. Het is er mij
slechts om te doen, de bedoeling van ds Teeuwen te
doen kennen. Zijn artikel bevat ook nog deze op-
merkingen:

Onze tijd is nu eenmaal een heel andere dan van
veertig jaar geleden. Toen was de positie van ons
gereformeerde op het terrein van ons staatkundig,
maatschappelijk en sociale leven veel sterker dan nu
het geval is. De glorie en de nabloei van den Kuiper-